

Hintikka-Suku Ry

SUKUSEURAN TIEDOTUSLEHTI 1/ 2020

Kaisamari

Marja

Marja Hintikka

Marja Hintikka juonsi haastattelun aikoihin *Vappu ja Marja Live* -keskusteluohjelmaa. Hänellä on yli 15 vuoden kokemus toimittajan ja juontajan töistä aluksi radiossa ja viimeisen 11 vuoden ajan enimmäkseen televisiossa. Hänen tunnetuimpia ohjelmiaan ovat muun muassa *Puoli seitsemän*, *Marja Hintikka Live* ja *Villa Hintikka*. Marja kuuluu Vanginpään sukuhaaraan.

Lapsuuskuvassa ovat serkukset Marja ja Satu Hintikka Aino-mummon ja Eeli-papan sylissä Peltomäessä. Kuvaaja Marjan isä Heikki Hintikka.

Kaisamari Hintikka

Espoon piispa **Kaisamari Hintikka** on Suomen toinen ja tätä kirjoittaessa ainoa naispiispa. Hän on koulutukseltaan papiksi vihitty teologian tohtori ja on työskennellyt yliopiston lisäksi muun muassa vuosia Genevessä Luterilaisen maailmanliiton teologian ja julkisen todistuksen osaston johtajana ja ekumeenisten asioiden apulaispääsihteerinä. Kannen henkilökuvan kuvaaja Mikko Huotari. Kaisamari kuuluu Matoniemen sukuhaaraan.

Lapsuuskuvassa hintikkalaisen kesäpaikan loputtoman kesän paratiisi Joroisissa vuonna 1973. Vasemmalla kuvassa Kaisamari, oikealla hänen siskonsa Riikka. Kuvaaja Kaisamarin isä Heikki Hintikka.

NAISIA SUVUN KETJUSSA

Mitä syntyy, kun toimittaja-juontaja Marja Hintikka ja Espoon piispa Kaisamari Hintikka kohtaavat etänä huhtikuun koronaeristyksessä? Hersyvää naurua, inspiroivaa keskustelua ja soljuvia suvun tarinoita ruudun välityksellä.

Kirjoittaja: **Mari Hintikka**

Voiko naisen paikka olla kaiken edessä?

Sekä **Marja Hintikka** että **Kaisamari Hintikka** tunnetaan turuilla ja toreilla heidän julkisesta työstään. Millaista on olla nainen kansakunnan näyteikkunassa media-alalla ja toisaalta kirkon piirissä? Erityisesti vallitseva koronatilanne johdatti keskustelijat pohtimaan naisten roolia yhteiskunnassa, sillä koronakriisissä Suomea on johtanut näkyvästi naisvaltainen hallitus. Sekä Marja että Kaisamari toivoivat tämän vaikuttavan laajentavasti suomalaisten johtaja-arkkityyppeihin ja mielikuviin naisista työelämässä. Kun maata johtaa pääministeri, joka rikkoo vakavalla asioiden hoidolla 'lämmi lähestyttävä naiseus'-stereotypiaa ja jonka perheessä isä hoitaa lasta kotona, se mahdollistaa myös tulevaisuudessa naisille monipuolisempia rooleja. Näkyvät roolimallit ja esimerkit piirtyvät erityisesti lasten mieleen ja vaikuttavat siihen, mitä he pitävät mahdollisena.

Myös Kaisamari ja Marja ovat omissa töissään tietoisesti eräänlaisia naiseuden roolimalleja ja julkisia esimerkkejä naisen työurasta korkeissa ja arvostetuissa asemissa. Naiseus on ollut merkityksellinen osa erityisesti Kaisamarin työssä. Hän on yrittänyt tehdä töitä sen eteen, että luterilaiseen kirkkoon saataisiin lisää naispuolisia piispoja, että siitä tulisi uusi normaali, jota ei tarvitse mainita erikseen. Naiseudella on merkitystä myös siinä, minkälaisissa asioissa Kaisamarin puoleen käännetään, koska hänen oletetaan naisena olevan asiantuntija tietyillä elämänalueilla.

“Minun halutaan puhuvan lasten puolesta, vaikka en ole koskaan ajatellut olevani suuri äiti, minulla on vain yksi lapsi. Usein minua on pyydetty johonkin lapsiin liittyvään tapahtumaan ja minä olen kysynyt, miksi ette pyydä esimerkiksi Kuopion piispaa, jolla on viisi lasta. Hän vain sattuu olemaan mies, joten kenenkään pieneen mieleen ei pullahda että häntäkin voisi lähestyä lapsiin liittyvissä asioissa”, hän sanoo. Sekä Kaisamari että Marja toivovat sukupuolistereotyyppioista vapaata ja tasaverstaista perhearjen ja työn jakamista.

Naisena Marja on tehnyt paljon töitä sen eteen, miten hän neuvottelee uraansa liittyvistä asioista. Hän on esimerkiksi päättänyt, että uskaltaa pyytää palkkaa työnhakutilanteessa niin paljon että hävettää, koska niin miehetkin tekevät. Marja taistelee tietoisesti naiseuteen liittyvää vaatimattomuuden hyvettä vastaan, sillä siitä on luovuttava, jos haluaa tiettyihin menestyviin ja vastuullisiin rooleihin.

Hänen mielestään on vanhanaikaista sanoa, että kaiken takana on nainen, miksi nainen ei voisi olla edessä? Marjan arjessa kaiken takana on mies, joka jakaa arkea ja lastenhoitovastuuta eikä hän aio koskaan presidentin puoliso -hengessä seistä sivussa ja seurata kun hänen miehensä kerää glorian. “Mä olen halunnut olla se tyyppi, joka tekee asioita, kantaa vastuun ja joskus saa myös kiitoksen. Se on yhtä lailla naisen paikka kuin sivusta seuraaminen.”

Suku löytyy minuuden rakennuspalikoista, tarunhohtoisista kesäpaikoista ja sukukouksista

Myös Marjan ja Kaisamarin lähisuvusta löytyy vahvoja naisia. Marjaan on tehnyt erityisen vaikutuksen Aino-mummo, joka kuoli samana päivänä kuin hänen pikkuveljensä syntyi. Tämä suurten tunteiden päivä on Marjalle peruskokemus, ensimmäinen muisto, joka on maalannut hänen koko elämänsä. "Olin kolme silloin. Nyt vasta olen tajunnut miten voimakkaasti se kokemus on minuun vaikuttanut. Mä olen kiitollinen, että ensimmäinen kokemukseni oli niin äärimmäinen. Muistan Aino-mummon superlämpimänä, hyväksyvänä ja lempeänä ihmisenä. Häneen ei liity varsinaista kuvamuistoa, mutta ihana ja voimakas tunnemuisto." Lähiaikoina Marja löysi muuton yhteydessä suvulta saamansa kortin, josta löytyi kuva Marjasta ja tämän serkusta Satusta Aino-mummon ja Eeli-papan sylissä. Kuva ja kortin teksteistä löytynyt Aino-mummon uudenvuodenperinne toivat häntä taas lähemmäs Marjaa.

Kaisamarin naisperimä ei johda niin Hintikan suvun puolelle, mutta hän hahmottaa äitinsä puolelta vahvojen tiedostavien naisten ketjun. "Äidin äidin äidin eli Anni-mamman kautta olen perinyt hyvin vahvasti tietoisien ja työväenluokaisen naisasiarakennuspalikan. Esimerkiksi puhetta matalapalkkaisista naisvaltaisista aloista olen kuullut paljon pienestä pitäen." Kirkollisissa piireissä salonkikelpoiseenkin sosiaalidemokratiaan suhtaudutaan varauksella, mutta Kaisamari ei kuuntele hyssytteleviä neuvoja, sillä työväenluokan naisasia on hänessä niin tärkeä minuuden rakennuspalikka.

Muitakin minuuden rakennuspalikoita suvusta löytyy. *Se on hidasta kuin Hintikan lähtö.* Tähän sanontaan huomaavat Marja ja Kaisamari molemmat vetoavansa saapuessaan viimeisenä jonnekin paikalle. Jo Kaisamarin vanhemmat kipuiliivat myöhästymisensä kanssa kunnes sukuseuran kuvioissa tuli esille "Hintikan hittaaat". "Aivan kuin he olisivat saaneet

synnin päästön, niin tolkuttoman helpottuneita he olivat, että tämä on jotain niin syvään rakennettua ettei vaan mitään voi."

Kaisamarille hintikkalaista osaa hänen juuristaan henkii Joroisten kesäpaikka, jonne suku edelleen kokoontuu kesän viettoon. Koko maa, vanhat rakennukset ja vanhat valokuvat henkivät Hintikan suvun tunnelmaa. Marjalle taas hänen isänsä kotitalo Peltomäki on jäänyt mieleen tarunhohtoisena kesänviettopaikkana navettoineen ja eläimineen.

Hintikan sukuseuran toiminta on ollut Marjalle erityisesti lapsena merkittävää, sillä hänen isänsä Heikki Hintikka oli seuran alkuajikoina 80-luvulla hyvin aktiivinen jäsen. Isä teki esimerkiksi ensimmäisenä sukukirjaa omasta sukuhaarastaan, ja Marja muistaa olleensa isänsä apuna sukukokoukseen valmistautumisessa. Lapsena sukukokouksessa muistuu mieleen yhteisöllinen heimotunnelma ja omat musiikkiesitykset.

"Kotona oli valtava pahvi, johon isä piirsi suku-
taulun ja minä kopioin sen piirtämällä pienelle paperille. Koska silloin ei ollut printtereitä, minä monistin sitä käsin. Sitä pienennöstä jaettiin sukukokouksessa ja minä sain paljon kehuja. Muistan melkein vieläkin sen sukutaulun."

Kaisamari itse ei ole ollut Hintikan sukuseurassa juuri mukana, mutta hänen vanhempansa ovat olleet aktiivisia jäseniä alusta asti. Kaisamari on seurannut sivusta vanhempiensa touhuja ja nyt hänestä tuntuu, että hänen pitäisi jo terästäytyä Hintikan sukuseuran asioissa, sillä se on ainoa omien sukujuurten aktiivinen seura.

Ihmisten kohtaamisesta löytyy töiden yhteinen ydin

Molemmilla keskustelijoilla on takanaan vaiherikas matka siihen työhön, jossa he ovat nyt. Urapolun tarina syntyy jälkikäteen, variatio omissa ratkaisuisissa onkin yhtäkkiä loogista. Molemmat ovat miettineet pitkään,

voivatko hakea omalta kuulostavia töitä. Marja luopui aluksi toimittajan työn unelmasta, sillä hän ei halunnut muuttaa itseään vastaamaan median vaatimuksia. "Jos ei mun jutut ja sisällöt kiinnosta, niin ei mua sitten kiinnosta tää visuaalinen media", hän sanoo. YleX-kanavan radio-ohjelman juontajahaku sai Marjan kuitenkin lähtemään mainostoimistosta vanhan unelman perään ja sillä tiellä hän on vieläkin.

Myös Kaisamari näkee elämässään tiettyjä ratkaisun hetkiä, jolloin tehdyt valinnat ovat myöhemmin osoittautuneet ratkaiseviksi siirroiksi suhteessa siihen mihin hän on päätenyt. Geneveen lähdessä ja piispan tehtäviin hakeutuessa Kaisamarin on täytynyt vakuutella itselleen, että hänen osaamisensa riittää. "Kyllä minä päivittäin vieläkin ihmettelen miksi juuri minä. Hyvällä tavalla, pääsääntöisesti olen hirveän kiitollinen tästä hommasta."

Sekä Marjan että Kaisamarin työn ydintä ovat ihmisten kohtaaminen, kuunteleminen ja toisten ihmisten nostaminen sellaisiin rooleihin, että he saavat loistaa. Kaisamarin mukaan hienoja hetkiä työssä ovat ne, jolloin näkee jonkin isomman kokonaisuuden, jossa palaset jollain mystisellä tavalla liittyvät toisiinsa. Hän pyrkii piispana yhdistämään eri ihmisten tarinoita yhteisiksi niin Suomen kirkollisissa piireissä kuin tämän kuplan ulkopuolellakin.

"Saan valtavan suurta tyydytystä kun havaitsen, että minun toisilleen esittelemät ihmiset tekevät vuosienkin päästä yhteistyötä. Minä olen ajatellut, että kun ihmisillä on erilaisia lahjoja niin minulla on oikeiden ihmisten yhteensaattamisen lahja", kertoo Kaisamari.

Marja taas hahmottaa työssään helposti ihmisryhmien sosiaalisia kuvioita. Hän on ollut aina kiinnostunut ihmisistä ja heidän tarinoistaan, ja on oppinut eniten juuri kuuntelemalla toisten ihmisten tarinoita. Toimittajan ja juontajan työn perusta on hänen mielestään lietsoa toisten ihmisten tarinoita lentoon. "Joku sanoi mulle kerran mielettömän kohteliaisuuden: sun ympärillä tuntuu jotenkin, että mä

olisin makeempi tyyppi kuin olenkaan. Tuntuu ihan mahtavalta, jos joku kokee et mä jotenkin nostan heidän elämäntarinaansa kunnioituksen valoon", iloitsee Marja.

Kaisamarilla on työstään samantyyppisiä ajatuksia. Luterilaisen maailmanliiton vuosista hän on ammentanut esimerkiksi erään muinaisen afrikkalaisen kirkonjohtajan sanonnan: "On kahdenlaisia tapoja kuunnella ihmistä: kuuntelet vastataksesi ja kuuntelet ymmärtääksesi." Kaisamari haluaa tietoisesti yrittää jälkimmäistä, mutta se on vaatinut tietoista harjoittelua.

Palataan vielä lopuksi työkuvioista takaisin sukuun. Perinteet ovat osa sukuyhteyttä ja joskus niitä syntyy vahingossa. Haastattelutilanteen lopuksi huomaamme kaikki, että jokainen meistä puhuu paljon käsillään. Kenties huitovista Hintikoista kehittyy uusi tavaramerkki tai jopa sananlasku. Marja kertookin rakastavansa uusien perinteiden rakentamista ja joskus vanhat perinteet syntyvät uudestaan sukupolvien ketjussa. Marja aikoo esimerkiksi tästä vuodesta lähtien lukea uutena vuotena Eino Leinon *Hymyilevän Apollon* niin kuin Aino-mummo teki aikanaan. Katkelma tästä runosta sopii myös hyvin tämän keskustelun teemoihin ja lopettamaan tämän lehtijutun.

Eino Leino: Hymyilevä Apollo (katkelma)

*Ei paha ole kenkään ihminen,
vaan toinen on heikompi toista.
Paljon hyvää on rinnassa jokaisen,
vaikk' ei aina esille loista.
Kas, hymy jo puoli on hyvettä
ja itkeä ei voi ilkeä;
miss' ihmiset tuntevat tuntehin,
siellä lähell' on Jumalakin.*

*Oi, onnellinen, joka herättää
niitä voimia hyviä voisi!
Oi, ihmiset toistanne ymmärtäkää,
niin ette niin kovat oisi!
Miks emme me kaikki yhtyä voisi?
Ja yksi jos murtuis, muut tukena ois.
Oi, ihmiset toistanne suvaitkaa!
Niin suuri, suuri on maa.*

PUHEENJOHTAJAN PALSTA: JUKKA HINTIKKA

Arvoisat sukulaiseni!

Niin kuin olen aiemmin kertonut, oma tieni Hintikka-Suku ry:n jäseneksi oli hieman työläs, mutta DNA-tutkimus varmisti, että meillä seitsemällä eri sukuhaaroista olevilla tutkimukseen tulleella Hintikka-miehellä on ollut yhteinen esi-isä aikana, jonne palamatta jääneet kirkonkirjat ja veroluettelot talonpoikaiston osalta kantavat eli 1500-luvun puolivälissä. Siitä taaksekin päin, kirjoittamattoman historian aikana aina vanhaan Aatamiin asti, esi-isämme on yhteinen. Eräänlainen historian merkipaalu on Balkan noin 20 000 vuotta sitten. Sieltä kohti koillista lähti levittäytymään pieni joukko ihmisiä, eturintamassa testosteronin kyllästävät nuoret miehet. Niin kuin kansojen vaelluksissa aina. Tuhansia aurinkonkiertämiä myöhemmin erään heistä jälkeläinen saattoi nykyisin Suomeksi kutsutulle maaperälle päästyään alulle suvun, jota nyt Hintikoiksi kutsutaan. Sanottakoon vielä

kerran, Volgan mutkasta emme ole lähteneet vaikka kansakoulussa niin kerrottiin.

Olemme sukuna eläneet vaikeitten aikojen yli, ja niistä selvinneet. Nyt elämme aikaa, jota monikaan ei osannut odottaa. Aloitin lääkärikoulun 1973 ja valmistuin sieltä 24-vuotiaana vuonna 1978. Elettiin Pohjois-Karjala-projektin ja läskin vastaisen taistelun kulta-aikaa. Elämme nyt vanhemmiksi, vaikka joillekin meistä tuota läskiä on keskivartaloomme kertynyt turhankin paljon. Joskus valmistumisemme lähestyessä nousivat esille kansanterveyteen liittyvät teemat. Ne eivät nuorta valmistumassa ollutta lääkäriä kiinnostaneet. Nyt yli 42 vuotta myöhemmin ymmärrän, että ei taida olla mitään tärkeämpää kuin kansan terveys. Omakin terveytemme – meille tärkein on sen sateenvarjon alla. Vanha kansanterveyteen ja sen uhkiin perehtynyt opettajamme sanoi, että onhan se tärkeää, että syömmme ”terveellisemmin” ja liikumme enemmän, mutta se mikä ihmistä tulevaisuudessa uhkaa ovat tulehdustaudit. Väite tuntui uskomattomalta, olihan meillä rokotteet ja antibiootit. Ja isorokkokin oli miltei hävitetty.

Nyt ajattelen kunnioituksella, kuinka kauaskatseinen tuo vanha mies oli. Koronan (varmistetun COVID-19 virustartunnan) on saanut 52 331 462 ihmistä ja kuolleita on 1 287 966. Suomessa vastaavat luvut ovat 18 345 ja 363. Luvut ovat tältä päivältä (12.11) klo 20.55 paikallista aikaa eli muutaman minuutin takaisia. Loistavassa *Borat 2* -elokuvassa ex-varapresidentti sanoi, ettei pieni kiinalaisvirus tartu amerikkalaisiin ja kuolleita on vain 15. Että voi mies olla väärässä.

Koronan keskellä sukuneuvosto on pitänyt seuran toimintaa yllä. Olemme kokoustaneet

kahdesti vuodessa. Tiedotuslehden julkaisemisessa on ollut taukoa Jaakon vetäydyttyä pitkän rupeaman jälkeen toimittajan tehtävästä. En tiedä miten Jaakkoa kiittäisimme. Kunniajäsen hän jo on. Harri Pirkkalainen otti kopin tehtävästä nyt, mutta toimitustyön muotoon on myöhemmin palattava. Nyt Harille sydämellinen kiitos aktiivisuudesta. Nyt ilmestyvässä lehdessä on henkilökuvat kahdesta tunnetusta alkuperäisestä nais-Hintikasta. Niitä pitää tuleviin lehtiin saada lisää. Niin kuin DNA-tutkimusta esitellessäni sanoin, ei mieslinjojen katkeamattomuus meistä miehistä mitään kerro. Se kertoo sukuun tulleet vaimojemme uskollisesta sitoutumisesta puolisoihinsa, perheisiinsä, lapsiinsa ja uuteen sukuunsa.

Samoin lehdessä esitellään uusi kirjahanke. Tavoite on saada samoihin kansiin mieleenpainuvia juttuja tiedotuslehdistä vuosien varrelta.

Keväällä kun emme tienneet, mitä on edessä ja ainakin osittain hallituksen sijaan paniikki hallitsi maata, sukuneuvostona teimme oma-toimisesti päätöksen sukujuhlan ja -kokouksen siirtämisestä vuodella eteenpäin. Päätös on suvun sääntöjen vastainen, ja sukuneuvosto kantaa siitä kollektiivisesti vastuun, minä tietysti ensimmäisenä. Ratkaisu otetaan seuraavan kokouksen esityslistalle, ja seuran korkein päättävä elin saa lausua siitä mielipiteensä. Samalla kun ymmärsimme ulospäin näkyvän toiminnan jäävän tänä vuonna suppeaksi, päätimme seuran kohtalaisen taloustilanteen vuoksi jättää jäsenmaksun tältä vuodelta perimättä pienenä kompensationsa toiminnan supistumisesta.

Tulevana suvena, perinteisesti elokuun alussa on tarkoitus pitää sukujuhla- ja kokous. Siitä enemmän toisaalla. Ainakin jälkimmäinen on jossain muodossa pidettävä, toiminnan tarkastamiseksi, jäsenmaksun määrittämiseksi, talousarvion ja toimintasuunnitelman tekemiseksi, sukuneuvoston omapäisten

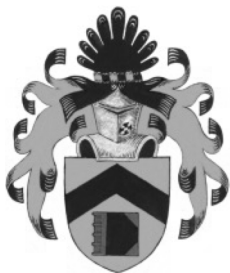
laittomuuksien arvioimiseksi ja uuden sukuneuvoston valitsemiseksi. Nämä nyt ainakin.

Muuta en osaa nyt sanoa kuin pysykää terveisinä. Siinä auttavat turvaetäisyydet, väenpaljouksien välttäminen, isoista sukujuhlsta luopuminen joulun aikaan, käsidesi ja hanskat kädessä kylillä kulkiessa ja maskit julkisilla paikoilla. Vuode- ja asuinkumppanin kanssa voi ulkoilla ilman maskia, kunhan kiertää vastaan tulijat kaukaa eikä antaudu juoruiluun lähietäisyydellä. Koronavilkku kannattaa ladata puhelimeen. Ja kauppias tuo ruokaa ovelle, jos ei itse pääse hakemaan.

Äskettäin uusitussa haastattelussa Tastula kysyi VEXI Salmelta, millainen on hyvä elämä. VEXI sanoi, että hyvä elämä on sellainen, jota eletään pelotta, vaikka tietää että oven takana voi olla mitä tahansa.

Hätäisimmät odottavat rokotetta muutaman viikon päästä. Se edellyttää kahta rokotuskertaa, logistiset ongelmat ovat valtavat ja suoja pahimpia tautimuotoja vastaan alkaa kehittyä toisen rokotuskerran jälkeen. Rokotetta saadaan Suomeen 1,8 miljoonalle ihmiselle (riskiryhmät ja osa terveydenhuollon henkilöstöä). Neuloja tarvitaan 3,6 miljoonaa. Ensimmäisen rokotteen jälkeen tarvitaan kahta muuta rokotetta muun ikäisille, jolloin saadaan paljon puhuttu laumasuoja (60 - 80 % väestöstä rokotettu). Täysin epäselvää on, kauanko immuni-teetti kestää. Jo nyt on ihmisiä, jotka ovat sairastaneet koronan kaksi kertaa puolen vuoden aikana. Eikä tämä ensimmäinen rokote suojaa tartunnalta, lievältä taudilta eikä tartuttamasta muita.

Vanhaan normaaliin palaaminen tulee kestämään. Olen istunut kotona etätöissä paria päivää vaille 8 kuukautta. Nyt puhutaan – vaan päätetty sitä ei vielä ole – sen jatkumisesta juhannukseen 2021 saakka. Noilla edellä kertomillani, täysin omassa hallinnassani olevilla keinoilla voin kuitenkin elää pelotta melko hyvää elämää. Tehkää tekin niin!

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammillä

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI: nro 47 – 1 / 2020

Puheenjohtaja:

Jukka Hintikka
Puh. 050 561 4164
jukka.hintikka@fimnet.fi

Toimitusvastaava:

Harri Pirkkalainen
Puh. 0505118122
harri.pirkkalainen@gmail.com

Toimitustuki:

Jaakko Hintikka
jauhi@hotmail.fi

Taitto:

Maria Pirkkalainen
maria.pirkkalainen@gmail.com

LEHDEN SISÄLTÖ

Naisia suvun ketjussa	2
Puheenjohtajan palsta	6
Lehden toimitus	8
Eino & Oili in memoriam	9
Matti Hintikan kolumni	13
Quo Vadis Hintikat	15
E-kirja suunnitteilla	18
Hintikka-kaskuja	19
Jäseninfo	21
Sukuneuvosto esittäytyy	22
Sukuseuran tuotteet	24

Paino ja postitus:

LaserMedia Oy
Pamilonkatu 1
80100 Joensuu
Puh. 0105482400
www.lasermedia.fi

Oili ja Eino

EINO & OILI HINTIKKA IN MEMORIAM

Tietoomme on tullut suruviesti Eino ja Oili Hintikan menehtymisestä Jyväskylässä elokuussa 2020: Oili 2. elokuuta ja Eino vain muutamaa viikkoa myöhemmin 28. elokuuta. Eino Hintikka oli Hintikka-Sukuseuran pitkäaikainen puheenjohtaja vuodesta 1988 vuoteen 2002 tullen nimitetyksi kunniapuheenjohtajaksi vuonna 2002 pidetyssä Korpilahden sukukokouksessa. Vuonna 1959 Einon kanssa avioitunut Oili Hintikka oli suurena tukena Einolle niin perhe-elämässä kuin sukuseuratyössä.

Alla oleva muistokirjoitus pohjautuu sukuseuran Einon 80-vuotissyntymäpäivien kunniaksi tekemään kirjoitukseen.

Hintikka-suvun Matoniemen sukuhaaraan Selim ja Hilma Hintikalle syntyi 8.12.1926 Suomen yhdeksannen itsenäisyyspäivän jälkeen poika, joka kasteessa sai nimen Eino Augusti. Syntymäpaikka oli Hankasalmen kunta, minne Einon vanhemmat olivat tulleet 1915 ostettuaan Pesiäissalmen tilan Selimin isältä Matoniemen Juholta.

Kun Eino täytti kolme vuotta, Selimin ja Hilman perhe muutti Palokkaan Jyväskylän maalaiskuntaan, mistä perheelle oli ostettu uusi kotitila nimeltään Pohjanniemi. Siellä Eino Augusti varttui, kävi koulunsa ja kehittyi ahkeraksi ja vastuuntuntoiseksi nuoreksi ja työteliääksi yhteiskunnan palvelijaksi.

Einon lapsuudenkodissa oli 10 lasta, joten ainakin osan lapsista oli lähdettävä ansaitsemaan leipänsä muissa ammateissa. Näin Einokin hakeutui veljensä jalanjalkia poliisin työhön 1953. Tuohon aikaan poliisitehtävistä arvostettiin erityisesti rikospoliisityötä, joihin Eino siirtyi 1956. Einon poliisiura jatkui Jyväskylän poliisissa keskeytymättä aina 1983 loppuun saakka.

Pelkkä poliisin työ ei ollut tarpeeksi Eino Hintikalle. Eino meni mukaan myös poliisien ammatilliseen toimintaan. Eino toimi ammattiyhdistyksissä sekä valtakunnallisella että paikallisella tasolla. Jyväskylän Rikospoliisien yhdistyksessä Eino oli hallituksen jäsenenä yli 20

vuotta ja puheenjohtajana 13 vuotta. Hänet nimettiin kunniapuheenjohtajaksi 1982. Suomen Rikospoliisiliitossa Eino valittiin mm. liiton hallitukseen 1968-1977 ja liittovaltuuston puheenjohtajaksi 1979-1984. Järjestötyö poliisien parissa toi Einolle liiton kultaisen ansiomerkin 1970.

Eino oli jo nuorena alle 20-vuotiaana aloittanut politiikan harrastuksen. Hän liittyi Maalaisliittoon 1944 ja oli siitä lähtien aktiivinen Maalaisliiton/Keskustapuolueen jäsen. Tämä työ on palkittu 1982 puolueen kultaisella ansiomerkillä ja 1996 puolueen kunniajäsenyydellä.

Yli neljän vuosikymmenen aikana Einon poliittinen aktiivisuus ja monet tehtävät puolueen eri tasoilla veivät hänet Jyväskylän maalaiskunnassa kunnanvaltuuston jäseneksi vuosikymmeniksi 1969-1992 ja kunnanhallituksen jäseneksi 1973-1988, mistä ajasta hän toimi 1983-1988 myös kunnanhallituksen varapuheenjohtajana. Eino osallistui poliittisen toiminnan ohella kymmeniin erilaisiin järjestöjen toimintaan ja luottamustehtäviin 1950-1990-luvuilla, kuten maatalousyhdistyksessä, 4H-kerhossa, Sydäntautipiirissä, Suomen Punaisessa Ristissä, Reumasäätiössä ja Lions-klubissa.

Tehtävät veivät Einoa myös ulkomaille tutustumaan siellä monipuolisesti asioihin vertailumielessä. Eino kävi tutustumis- ja koulutusmatkoilla Ruotsissa, Tanskassa, Norjassa, Länsi-Saksassa, Englannissa ja myös Neuvostoliitossa.

Eino Hintikan sydäntä lähellä oli myös Jyväskylän maaseurakunta. Siellä hän oli aikoinaan mm. kirkkoneuvostossa. Myös kirkkokuoroon hän kuului pitkään, yli 20 vuotta. Eino Hintikka ehti olla myös toimelias partiolainen Palokassa. Lippukunnan rahastonhoitajan tehtäviä hän hoiti parikymmentä vuotta.

Eino Hintikan ja hänen sisarustensa yhtenä tärkeänä harrastuksena oli hiihto. Tämä johti Einon Jyväskylän Hiihtoseuran toimintaan lähes 20 vuodeksi. Seuran puheenjohtajana hän toimi 1969 -1975. Mainittakoon, että vuonna 1969 Eino työskenteli Suomen hiihtomestaruuskilpailujen pääsihteerinä.

Elämänsä aikana Eino Hintikalle myönnettiin monia tunnustuksia. Niistä mainittakoon seuraavat kultaiset ansiomerkit: Suomen Hiihtoliitto, Suomen Rikospoliisien Liitto, Maaseudun Nuorten Liitto, Keskustapuolue ja Suomen Kirkkokuoroliitto. Einolle on myönnetty myös Suomen valkoisen ruusun Ritarikunnan 1 luokan mitali ja Sodan 1941-1945 muistomitali.

Avioon Oilin kanssa

Eino Hintikka solmi avioliiton Oili Aulikki Utin (s. 19.11.1936) kanssa vuonna 1959. Oili oli ammatiltaan sairaanhoitaja. Heille syntyi kaksi lasta: Päivi ja Eija. Oili-vaimo oli Einolle tärkeänä tukena perhe-elämässä ja myös sukuseuratoiminnassa.

Eino Hintikka oli sukuseuramme tukipylväs

Eino Hintikka valittiin Hintikka-suku r.y:n perustavassa kokouksessa jäseneksi ensimmäiseen sukuneuvostoon 1985. Sukuseuran toiminnan ensimmäisinä vuosina perustettiin seuralle oma tiedotuslehti, johon Eino toimitti aineistoa ainakin jo toisesta numerosta, 2/1987, lukien. Tuossa lehdessä on vuodelta 1947 valokuva, jossa seisoo koko silloinen Hintikoiden sisarusparvi, viisi tyttöä ja neljä poikaa. Saarijärvellä 1988 pidetyssä sukukokouksessa Eino Hintikka valittiin ensimmäisen keran sukuseuramme puheenjohtajaksi. Siitä alkoi Einon lähes 15 vuotta kestänyt toiminta sukumme esimiehenä. Eino hoitikin työn sitoutuneesti ja erinomaisesti.

Sukukirjan kokoaminen alkoi 1990-luvun alussa ja saatiin oma vaakuna

Eino alkoi pääkirjoituksessaan miettiä sukukirjan aineiston kokoamista. Taitavasti Eino johdatteli suvun jäsenten ajatuksia kohti vaativaa päämäärää – oman sukukirjan painattamista. Vuonna 1991 suolahtelaisen sukuneuvoston jäsenen Ossi Hintikan tehtäväksi annettiin suunnitella Hintikka-suvulle vaakuna ja pienoislippu. Vuoden 1992 puolella voitiinkin todeta, että vaakuna oli saatu valmiiksi ja hyväksytty Suomen Heraldisen Seuran vaakunarekisteriin.

Tärkeimmäksi ja odotetuimmaksi asiaksi tuli 1990-luvulla sukukirjan kokoaminen. Hintikoiden sukua selvitettiin lopulta hyvin pitkälle sukuneuvoston ahkerin "amatöörivoimin", vaikka pari ammattisukututkijaa johdattikin suvun omat tutkijat Hintikoiden vanhimpiin sukupolviin aina 1500-luvulle saakka.

Vuonna 1996 kesän sukukokouksen ohjelma sisälsi myös sukukirjan luonnoksen esittelyä. Seuran varapuheenjohtaja Veikko Hintikka oli koonnut sukututkijoiden Seppo Sampion ja Terhi Nallinmaa-Luodon tutkimukset sekä Jaakko Hirvosen, Ossi Hintikan ja Kalervo Salosen Hintikka-suvusta keräämiä tietoja.

Vuoden 1998 sukukokouksen ohjelmaan oli suunniteltu "Kotiseutukierros", jota lähti suunnittelemaan erityisesti Heikki Hintikka. Samana vuonna sukukirjaan päätettiin aluksi sisällyttää 10 sukupolvea 1500-luvulla eläneestä Matti Hintikasta lukien. Tällä tavalla sukutiedot ulottuisivat 1800-luvun lopulle. Tästä periaatteesta jouduttiin kirjan lopullisessa koamisessa hieman tinkimään ja ottamaan mukaan myös 1900-luvulla syntyneitä Hintikoita. Eino jatkoi puheenjohtajan tehtävässä ja paimensi sukukirjan valmistumista. Hänet valittiin tehtävään sekä Suolahdessa 1998 että Jyväskylässä 2000.

Suolahden sukupäivien yksi mieleenpainuvista ohjelmanumeroista oli kierros Hintikka-tiloilla suvun vanhoilla asuinseuduilla erityisesti Konnevedellä, Rautalammillä ja Hankasalmella. Retken oppaat Heikki Hintikka ja Juhani Hintikka olivat perehtyneet hyvin asiaan ja niin meille osanottajille jäi todella mieluisat muistot sukutiloista ja niiden asukkaista.

Sukukirjan valmistelua varten asetettiin sukukirjatoimikunta: puheenjohtajaksi tuli Veikko Hintikka sekä jäseniksi Heikki Hintikka ja Juhani Hintikka. Jäseneksi tuli vähän myöhemmin myös Jaakko Hintikka. Kova työ jatkui, ja niin Eino Hintikka keväällä 2000 kiitti koko suvun puolesta sukukirjan kimpussa työtä tehneitä edellä mainittuja sitkeitä uurastajia. Vuonna 2002 Korpilahdella voitiin iloisin ja tyytyväisin mielin tutustua Hintikka-suvun ensimmäiseen omaan sukukirjaan.

Eino Hintikka antoi ansaittua tunnustusta kirjan toimittajille: "Työnne ei ollut mikään pikku homma ja pientä askartelua harrastuksen parissa. Erikoiset kiitokset kaikille kirjatoimikunnan jäsenille meidän kaikkien sukulaisten puolesta kirjan tekemisestä." Ossi Hintikka osallistui myös kirjan viimeistelyyn erityisesti suunnittelemalla sukukirjan kannet. Myös Eino Hintikka ansaitsi kiitokset sukukirjamme "päätoimittamisesta".

Sukuseuran kunniapuheenjohtaja

Korpilahden sukukokouksessa 2002 76-vuotiaana Eino Hintikka halusi jättää puheenjohtajan tehtävät nuorempien käsiin. Sukukirja oli valmistunut, joten hän katsoi tilanteen sopivaksi sukupolven vaihdokselle. Eino Hintikan pitkä ja ansiokas toiminta sukuseuramme esimiehenä lähes 15 vuoden aikana johti puheenjohtajavaihdoksen jälkeen spontaaniin esitykseen ja päätökseen Einon nimeämisestä Hintikka-suku r.y:n ensimmäiseksi kunniapuheenjohtajaksi.

Hintikka-suvun onnittelut kunniapuheenjohtajalleen 80-vuotispäivänä 8.12.2006

Hintikka-suku r.y. onnitteli lämpimästi kunniapuheenjohtajaansa Eino Hintikkaa hänen 80-vuotispäivänään ja hänen puolisoaan Oili Hintikkaa hänen 70-vuotispäivänään.

Toiveena oli, että Taivaan Isä suo aviopuolisoille vielä monia terveitä yhteisiä eläkepäiviä. Yhteisiä onnellisia elonpäiviä kertyikin sen jälkeen aina pandemiavuoden 2020 elokuuhun asti.

Eino ja vaimonsa Oili Hintikka siunattiin yhdessä 5.9.2020 Lahjaharjun kappelissa lähimpien omaisten läsnäollessa. Hintikan Sukuseura kunnioittaa sitä työtä ja muistoa mitä Eino ja Oili Hintikka elässään toteuttivat.

Hintikka-Suku Ry

Kuva: Kuolinilmoitus Keskisuomalaisessa

		
Oili Hintikka		Eino Hintikka
o.s. Utti		s. 8.12.1926 Hankasalmi
s. 19.11.1936 Helsinki		k. 28.8. 2020 Jyväskylä
k. 2.8.2020 Jyväskylä		

*Kun isovanhemmat kuolevat, heistä tulee kukkaniittyjä ja kaislaa
ja joistakin heistä tulee puita ja he humisevat
lastensa ja lastenlastensa yllä, suojaavat heitä sateelta ja tuulelta
ja levittävät talvella oksansa lumimajaksi heidän yllensä.*

Rakkaudella kaivaten

**Pekka ja Päivi
Panu, Pinja
Petra ja Michael
Eija ja Oona
Kari perheineen
sukulaiset ja ystävät**

Rakkaamme siunattiin yhdessä 5.9.2020 Lahjaharjun kappelissa
lähimpien läsnä ollessa. Lämmin kiitos osanotosta.
Kiitos kaikille äitiä ja isää hoitaneille hyvästä hoidosta.

Matti Hintikan kolmni

SUKUVERKOSTO – KULTTUURIPERINTÖÄ JA GEENEJÄ

Kuva: Matti Hintikka työpaikallaan Urheilumuseossa, kädessään kuva nykyaikaisen olympialiikkeen perustajasta, paroni de Coubertinista.

Sukujuuret syntyvät verkostosta, eivät vain yhtä suoraa isälinjaa pitkin. Konneveden kunnantalon vieressä sijaitsee kantaisämme Matti Hintikan muistokivi. Lähinaapurissa on Konneveden vanha sairaala, jonka hoivakodissa asuu kohta 103 vuotta täyttävä äitini äiti Helmi Mehto. Hän ei kuulu Hintikka-sukuun – mutta sukujuurien kiemuroista kertoo, että olen Mehtojen suvun kautta läheisempää sukua Matoniemen Hintikoille kuin Hintikoiden isälinjaa pitkin.

Pelkästään Hintikka-sukulinjaa pitkin olen perimältäni yhtä paljon esiäitieni Mehto, Rautainen, Taipale, Kupari, Oksanen, Hyytiäinen, Saastamoinen, Kauppinen – sitä vanhemmista ei löydy sukunimiä.

Nämä kaikki ovat 1500-luvun puolivälistä asuneet maisemassa, joka avautuu Hänniskylän Voipiovuorelta nykyisen Konneveden ja Hankasalmen suuntaan. Siellä Kynsiveden rantoja ja järven takaisia metsämaisemia katsoessani

näen juuret ja tunnistan kuuluvani muutoksen sukupolveen. Olen pitkässä ketjussa ensimmäinen, joka ei ole syntynyt talon poikana tuohon maisemaan. Onneksi olen saanut liikua esivanhempien maisemassa lapsesta lähtien ja viedä sinne myös oman perheeni.

Olemme sukupolvea, joka voi naputella tietokoneen excel-taulukkoon kaikki tiedossa olevat esi-isät, heidän elinvuotensa, asuinpaikkansa ja puolisonsa. Suosittelen! Taulukkoon voi lisätä historian virstanpylväitä: kenen esi-isän aikaan osuivat suuret kuolonvuodet tai Suomen sota, kenen aikana alettiin viljellä perunaa, milloin Sydänmaanhintikan viereen valmistui Vaasa–Kuopio-tie ja kuka pääsi ensimmäisenä kouluun.

Kiitos sukuuun tiedoista kuuluu edelliselle sukupolvelle, joka teki suurtyön kerätessään ja tallentaessaan ne sukukirjoihin. Sukuharramme (Piilunmäki-Kupari) edustajana tässä työssä ahkeroi Juhani-setäni (1929–2009). Hän oli viralliselta nimeltään Matti Johannes Hintikka, mutta hänet tunnettiin Juhani Hintikkana, kotikylällä Kuparin Juhanina. Vasta joku vuosi sitten sain tietää, että Niilo-isäni oli kysynyt Juhanilta, sopiiko että hän nuorempana veljenä antaa isoveljen ja isän Matti-nimen pojalleen, siis minulle. Juhani oli suostunut, ja sain kunnian kantaa suvun perinteikästä nimeä.

Omasta sukutaulukostani laskeskelin jo pari vuotta sitten, että sukupolvien ketjussa pisimpään on saanut elää oma isäni. Jos Luoja suo, hän täyttää joulukuussa 83 vuotta. Tiedossa olevat 13 polvea esi-isiä ovat keskimäärin eläneet 64-vuotiaiksi ja tulleet isäksi 32-vuotiaina.

Muitakin löytöjä on avautunut sukukirjan sivuilta. Syntymästäni lähtien olen ollut isokoisimpia ikätovereiden joukossa (ja edelleen enemmän iso kuin pieni), vaikka oma isä ja sedät eivät olleet paljon yli 170-senttisiä. Mattipappa (Kuparin Matti eli Urho Matti Hintikka 1892–1963) oli vielä selvästi lyhyempikin. Pitkään tulkitsin, että kokogeenit tulivat äidin puolelta – kunnes sukukirjasta selvisi, että olen Piilunmäen ”Ison-Hintikan” jälkeläisiä.

Kun 1800-luvun Iso-Hintikasta mennään viisi polvea taakse päin, ollaan vuosina 1634–1709 eläneessä Matti Matinpoika Hintikassa, josta erikseen todettiin kirkonkirjoissa, että hän osasi lukea ja omisti Raamatun. Sieltä tulee sukuvaakunan kirjateema ja sieltä voi jokainen lukemista harrastanut ja opiskelua harjoittanut Hintikka-suvun jäsen tunnistaa juuriaan.

Minulle kirjat ja lukeminen ovat olleet sekä harrastus että työ. Valtaosan työurastani olen toiminut Urheilumuseon kirjastossa (aiemmin Suomen Urheilukirjasto). Vuodesta 2003 lähtien vastuullani ovat olleet suomalaisen urheilun kansalliskokoelmasta juuri kirjat ja lehdet.

Matti

QUO VADIS: HINTIKAT 2020-LUVULLE

Kirjoittaja: **Harri Pirkkalainen**

Hintikka suvun alkuperä

Sukuseura on kokoontunut perustamisestaan lähtien kahden vuoden välein. Viimeksi vuosina 2016 ja 2018 Rautalammin Törmälässä. Sukukokouksessa 25.7.2010 Tommy Koukka piti esitelmän keskittyen suvun vaiheisiin 1700-luvun vaihteesta ja edeten ajassa aina 1400-luvulle asti.

Koukka selvitti esityksessään muitakin mahdollisuuksia mistä Hintikkasuku tuli Rautalammin. Mm. Savossa Hirvensalmella on elänyt Hintikka-niminen suku. Monikkalan kylässä asui 1500-luvun puolivälissä Heikki eli Hintsä Hämläinen, jonka poika Mikko sai isänsä etunimen mukaan sukunimen Hintikka. Rautalammin muuttanut Matti Hintikka olisi voinut sopia Matin veljeksi. Asiakirjalähteistä ei kuitenkaan löydy tälle perustetta.

Hintikan sukua tavataan myös Hämeestä. Rautalammin Siikakoskella oli Pälkäneen pitäjän Mälkilän kylän erämaita. Mälkilän kylässä asui Hintikka-niminen suku, mikä oli vahva oletus sille että Matti Hintikka oli sieltä lähtöisin. Osan erämaistaan he myivät aatelisille, jättivät itselleen sopivan kokoisen alueen ja lähettivät sinne asukkaaksi Matti Hintikan. Noin sata vuotta myöhemmin näissä erämaissa asuivat Matti Hänninen ja Matti Hintikka. Todennäköisesti Hintsikan etunimen mukaan hänen jälkeläisensä ottivat sukunimekseen Hintikan. Aikanaan Hintikoiden naapurina asuneet Hänniset olivat aatelisten lampuoteja.

Hintsikka Engelikanpoika Pälkäneellä

Pälkäneen Hintikoiden ja samalla myös Rautalammin Hintikoiden vanhimpana tunnettuna esi-isänä voidaan pitää Pälkäneen Mälkilän kylässä 1400-luvun alkupuolella asunutta Heikki Engelikanpoikaa, jonka etunimi kirjoitettiin myös muotoon Hintsikka. Hänet mainitaan eri luottamustehtävissä useita kertoja vuosina 1427-58. Rautalammin Hintikoiden kannalta merkittävä oikeustapaus on vuodelta 1448, jolloin käsiteltiin Konnevedellä olleita Hintsikka Engelikanpojan omistamia erämaita.

Mainittakoon, että Eino Hintikka on selvittänyt, että Hintsä Engelikanpojan ja Urkalan Paavon sekä hänen veljenpoikansa erämaiden väliseksi rajamerkiksi sovittiin mm. Hytölän ja Tankolammin rajalla oleva Vetovuori. Muut Pälkäneen käräjien rajamerkit olivat nykyinen Saittalampi Konneveden kirkonkylän kupeessa sekä Haapavuori Sirkkamäellä. Hintikan Einon Konneveden paikallistuntemuksen mukaan ne rajamerkit, joita käräjillä ei käsitelty olivat Mälkilänniemi Pukaralla, Ohenvuori Kärkkäälässä, Ohensaari Kynsivedellä sekä Hanhivuori Hänniskylällä, josta raja kulki Uurainen-järveä pitkin Vetovuoreen.

Hintsikka Engelikanpojalla oli Matti-niminen veli, mistä Koukka päätteli jo hänen isänsä asuneen todennäköisesti Pälkäneen Mälkilässä. Mälkilän Inkilän talo lienee saanut nimensä Hintsikan ja Matin isän Engelikan mukaan. Etunimestä Hintsikka ja Engelika voitaneen päätellä suvun kantaisän kuuluneen näihin saksalaisiin kauppiaisiin, joita 1300-luvulla

saapui Suomeen ja joista osa asettui tänne pysyvästi asumaan.

Hintikan suvun 1. sukupolven Engelika (Engelbrekt) syntyi noin 1370 ja oli alkujaan mahdollisesti saksalainen kauppias. Hän perusti Pälkäneen Mälkilän kylän Inkilän talon. 2. sukupolven Heikki eli Hintsikka Engelikanpoika syntyi noin 1400, oli Inkilän isäntä, lautamies ja omisti Siikakosken erämaan. Etunimestä Hintsikka muodostui sukunimi Hintikka. 6. sukupolven Matti Hintikka syntyi Pälkäneellä noin 1530 ollen Rautalammen Hintikan suvun kantaisä ja Siikakosken talon ensimmäinen isäntä ja lautamies 1560-luvulta alkaen.

Hintikan kalamaja Siikakoskella

Ilkka Korhosen mukaan Pälkäneen Mälkilässä oli todella tuo Erkki Hintikan talo, josta Matti Hintikka muutti erämaahan. Vuoden 1554 Sääksmäen kihlakunnan erämaiden kalaveroluettelossa mainitaan kolme Konneveden viittaavaa erätalaa. Kulsialan Erich Henderson Mälckis omisti yhden miehenosan nimeltään Kondekoski (VA 130 sivu 2v). Pälkäneen miehet Jöns Andersson Painoby ja Olof Nilsson Rotsijla by puolestaan omistivat kumpikin miehen osan nimeltään Konnevesi (VA 130, sivu 3v). Näistä tiedoista voisi päätellä, että Erkin erämaja (kalasauna) sijaitsi nykyisen Siikakosken partaalla, myöhempien Kärkkäälän ja Siikakosken kylien rajalla (nykyinen osoite Sirkkamäentie 209, 44300 Konnevesi).

Kosken pohjoispuolella olisi siten alkanut hänen erämaansa ja hän olisi tietenkin rakentanut mökkinsä alueen kalaisimpaan paikkaan. Eipä hänellä muuta vesialuetta juuri ollutkaan, vähän Konneveden luoteisia rantoja vain. Koko Konneveden ympäristössä ei ollut muita Kulsialan eräalueita eli Erkki Heikinpojan ainoa mahdollinen eräomistus olisi ollut tuo Siikakosken pohjoispuolinen Kärkkäälään liitetty alue.

Muuta läntistä Konnevettä ja sitä ympäröiviä laajoja metsiä hallitsivat sitten tässä vaiheessa, siis ennen alueen muuttumista Jaakko

Henrikinpoika Hästeskon rälssiomaisuudeksi, Pälkäneen Painokylän Juho Antinpoika ja Ruotsilan Olli Niilon poika. Varsin todennäköistä on, että heidänkin kalamökkinsä, ainakin jommankumman olisivat lähellä Siikakoskea, ehkäpä vastapäätä Erkin majaa. Nousihan Siikakosken kyläkin tämän koskipaikan läheisyyteen, sen eteläpuolelle antaen nimensä kylälle, josta olisi muuten luontevasti tullut Konnevesi-niminen kylä.

Suvun DNA-selvityksien tuloksia

Esitelmässään 2010 Koukka suositteli mm. Hintikan mahdollisesta saksalaisesta alkupeistä varmuuden saamista DNA testauksella ja tutkimuksella. Hintikan alkuperää onkin viime aikoina selvitetty DNA-tiedoista pienellä otoksella suvun jäsenistä.

Sukuneuvoston viimeisten arvioiden mukaan geneettisen sukututkimuksen saralla ei ole tullut esille kuitenkaan merkittävää uutta aiempaan esitettyyn verrattuna. Aiemmin tehty Y-DNA tutkimus osoitti kaikkien tutkittujen Hintikka-miesten kuuluvan samaan Suomessa harvinaiseen 12a2a-habloryhmään, joka on lähtöisin Balkanilta ja esi-isämme on tullut Suomeen todennäköisesti Saksan kautta hansakaupan aikaan keskiajalla. Äitilinjien tutkiminen ja laajemmat serkkutestit voisivat kiinnostaa omakohtaisesti joitakin suvun jäseniä, mutta suvun geneettisen historian kannalta mitään yksiselitteistä ei ole löytynyt. Olemme miessukupuolen määräävää Y-kromosomia lukuun ottamatta osa yleiseurooppalaista geeniperimää, joka on Suomessa saanut omia erityispiirteitään väestön vähälukuisuuden ja eristyisyyden vuoksi ja Hintikoiden osalta suurrautalampilaisuudesta.

Seppo Suvanto oletti Hintikka-sukua alkujaan alasaksalaiseksi turkiskauppiassuvuksi, jota tehdyt geenitestitkin tukevat. Kielitieteilijä professori Viljo Nissilä onkin arvellut sukunimemme muuntuneen alasaksan Hinze- tai Hinzeke-nimistä Hintikaksi. Eräkauden aikaa on kuvattu useissa historiateoksissa. Mauno Jokipiin Keski-Suomen historian 1.osaan

(1999) Seppo Suvanto on kirjoittanut eräkausiosan. Rautalammin asutuksesta eräkausiaikaan vuoteen 1630 teki Ilkka T. Korhonen gradutyönsä 1979. Mainitut teokset ovat alueen sukujen ja talo-historiikkien peruslähteitä. Erämaita myytiin ja ostettiin, omistajat vaihtuivat ja uudisasukkaat muuttivat mistä milloinkin. Kaikkea ei löydy asiakirjoista eikä kaikkia asiakirjoja lueta oikein.

Quo Vadis Hintikat: Minne ja miten ajassa eteenpäin

Hintikkasuvun vahvuuksina on pidettävä ansiokkaita ja laajoja sukukirjoja (ykkösosa vuodelta 2002 ja kakkososa vuodelta 2010). Muitakin sukutuotteita löytyy. Nykyisin Rautalammin Matti Hintikan jälkeläisiä lienee yli 10.000, pelkästään Hintikkasukuisia v. 2019 väestötiedon mukaan oli 1218. Tiedotuslehtiä on julkaistu vuodesta 1987 ja niissä on runsaasti kirjoituksia sukulaisista ja toiminnasta. Suvulla on omat nettisivut Hintikkasuku.com. Sukukouksia pääsääntöisesti on pidetty kahden vuoden välein.

Kuten kaikessa toiminnassa parantamisen varaa on. Sukuaktiivien ikärakenne sukuneuvostossa painottuu kokeneeseen suurten ikäluokkien sukupolveen, jonka kokemus on ollut pitkään myös vahvuutena.

Uusien voimavarojen houkutteleva sutyöhön laajalle levinneissä sukuhaaroissa on tärkeää. Kilpailu ajankäytöstä harrastustoiminnoissa näkyy luonnollisesti ihmisten aktiviteeteissa.

Mahdollisuutena on uskottava ”Millenniaalien”, erityisesti 1970-, 1980- ja 1990-luvulla syntyneiden kiinnostuksen herääminen sutyöhön. Myös eläköityvistä 1950-60 luvulla syntyneistä toivotaan löytyvän kiinnostusta sukuseuratyöhön.

Kiinnostus omien sukujuurien selvittämiseen kasvaa ihmisen vanhetessa. Mm. sukukirjoihin perehtyminen tarjoaa siihen erinomaiset lähteet. Yhteistyö muiden rautalampilähtöisten sukuseurojen kanssa on myös mahdollisuus.

SUKUSEURAN E-KIRJA SUUNNITTEILLA

Hintikka-Suvun tiedotuslehtiä on julkaistu vuodesta 1987 lähtien vuosittain ja useasti kaksikin numeroa vuodessa. Tämä on 47. sukuseuran lehti. Tiedotuslehdissä on esitelty sukukokousten asiakirjojen ja informaation lisäksi erilaista suvun historiaan, henkilöihin, ajankuvaan ja tapahtumiin liittyviä muisteluksia vuosien varrelta. Sukuseuran puheenjohtajat ovat aina olleet aktiivisia ja ansiokkaita lehden kirjoittajia.

Sukuseuran puheenjohtajina ovat toimineet:

Pentti Hintikka (1987-89)

Eino Hintikka (1989-2002)

Kalevi Oksanen (2002-12)

Ilkka Niiranen (2012-16)

Ilpo Hintikka (2016-18)

Jukka Hintikka (2018-)

Sukuseuran tiedotuslehdet olivat aluksi kooltaan A5-kokoisia, A4-koon lehdet saivat 1990-luvulla. 2010-luvulla ilmestyneet tiedotuslehdet sisältävät värikuvia. Lehtien sisällön ideointi ja kokoaminen on ollut aina tekijöilleen haaste ja voimainponnistus. Lehden ilmestyminen on ollut tärkeä ja keskeinen aktiviteetti sukuseuran toiminnassa.

Ensimmäisten vuosien lehdissä Hintikka-suvun alkuvaiheita esittelivät useasti suvun perustajajäsenet. Sukuseuran toimeksiannosta Seppo Sampion ja Terhi Nallinmaa-Luodon kirjoittamat artikkelit ovat suvun historian tärkeitä perusselvityksiä. Lisäksi lehdissä on sukuhaarakohtaisia esittelyjä, suvun merkkimiesten ja jäsenten henkilökuvia, merkkipäivämuistamisia ja muistokirjoituksia.

Sukuseuran vuosina 2005 ja 2009 järjestämät kirjoituskilpailut tuottivat runsaasti lehdissä ollutta aineistoa. Sisällöltään kiinnostavia ovat olleet myös sukukokousten yhteydessä pidetyt esitelmät. Esitelmöitsijöistä vuosien varrelta mainittakoon mm. filosofian tohtori Jaakko Hintikka.

Sukuneuvosto on kokouksessaan 30.3.2019 päättänyt, että sukulehtien artikkelien kokoamista e-kirja-muotoon selvitetään. Sukuneuvoston työryhmä on kokoontunut ja valmistellut asiaa. Ilmestyneistä sukulehdistä on valittu artikkeleita e-kirja-hankkeen toteuttamiseksi. Artikkelit ovat vielä oikoluettavana ja toteuttamisen valmistelu jatkuu. Tavoitteena on, että e-kirjakokoelma olisi luettavissa kotisivuilla.

”Anna kaekkes, vua elä periks”

Eräitä Hintikka-kaskuja ja -anekdootteja

Koonnut: **Harri Pirkkalainen**

Kasku on leikillinen pikkujuttu tai tarina jostakin henkilöstä tai tapahtumasta. Kaskun todennäköisyys ei ole välttämättä aivan varma. Tarinoiden yksityiskohdat saattavat vuosien saatossa muuttua.

Kaskuniekkoja on jokaisen suvun piirissä. Kaskujen tallentaminen ja muistiin merkitseminen on eräs osa kotiseudun perinteen säilyttämistyötä. Konneveden Kotiseutuyhdistyksen julkaisu vuodelta 1986 Kaskuja Konnevedeltä ”*Uskookko vae eekö*” sisältää myös muutamaa Hintikoita lähellä olevan jutun.

Värnä-Mikko tuli kerran Perintö-Pietilään, katseli ikkunasta ulos tuumien samalla ”Pietilän perreentuvan perälässii näkky se hyvä Hyötymäk, joss asuu Muikku-Matin sukuva, joka ee auta toesta immeestä ee silmättömällä neolal-lakkaa!”

Hytölän kyläläisiä oli hautaamassa naapuriaan Sumiaisissa. Silloinen pappi sairasti epilepsiaa ja kun ”komentoon” piti alkaa niin kolina vain kuului papin kaatuessa. Rauhalan Pentin kuultiin sanovan kirkkoon kuulumattomalle naapurilleen ”Sinäkin jumalaton tulit, se pappi-kaan.....ei kestäne, pyörty.”

Opettaja Emil Hintikka oli kerran kysynyt Lapunmäen koulussa oppilailtaan ”Keitä suurmiehiä tunnette”. Eräs poika oli vastannut ”Ison Aapelin”. Poika tarkoitti seppä Aapeli Varista. Hän oli isokokoinen.

Kuva: Emil Hintikka (Hintikan sukukirja I)

Anekdootti on lyhyt ja mahdollisesti todentamaton, usein viihteellinen tai humoristinen tarina henkilöstä tai tapahtumasta. Anekdootti on yleensä liioiteltu, pelkistetty tai karrikoitu. Hintikan sukukirjoissa on myös mielenkiintoisia, persoonallisia anekdootteja suvun jäsenistä ja aikakausien tapahtumista.

Lapunmäen koulunjohtajana toimineen Emil Hintikan lempilausehdus oli sukukirjan mukaan ”elämä on ihanaa ja kiire on makkeeta”. Emil Hintikka (s. 27.5.1883 – k. 25.4.1947) kuului miehiin, jotka perustivat aikanaan Rauhalan talossa Kärkkäälän Osuuskassan toimien myös sen ensimmäisenä kirjanpitäjänä ja hoitajana. Eräät Hytölän kylän talolliset halusivat koneellistaa maataloutta ja puimakoneiden hankinnan mahdollistamiseksi piti perustaa pankki 16.10.1908.

Emil oli aikansa kunnallinen vaikuttaja, kieli-mies halliten ruotsia, saksaa ja englantia. Viimeisinä elinvuosinaan hän suunnitteli vielä espanjan kielen opiskelun aloittamista. Omaisten toppuutellessa harrastusta Emil oli todennut ”Eihän sitä tiedä, mitä kieltä siellä tai-vaassa tarvitaan”.

Piilumäen Korkeelan Juho Eliaksen poika (s. 1795) tuli isännäksi isänsä kuoleman jälkeen 20-vuotiaana v. 1815. Hän oli mennyt naimisiin 18-vuotiaana Laukaan Petruman Kaipion Maria Oksasen kanssa. Juho Eliaksenpoika oli isokokoinen voimamies, joka tunnettiin Piilumäen ”Iso-Hintikkana”. Juhon voimainmitte- löistä toisen voimamiehen ”Lehon ukon”, Kärkkäälän Heinälehdon isännän Juho Pietiläi- sen kanssa kerrottiin vielä sata vuotta myö- hemmin. Lehon ukon isänäiti oli Matoniemen tytär Maria Hintikka.

Harjulan Juho Nyman toimi kylän suutarina ja oli Matoniemessä pikilankatöissä. Matonie- men Juho houkutteli hänet talon auton (Viik- sivoorti) etupenkille istumaan. Siinä

kaimaksien vierekkäin istuessa isäntä Juho ke- haisi, että eikö olekin hyvä istua. Siihen suutari Juho, joka tunnettiin suorasukaisena ja lahjo- mattomana miehenä tokaisi ”Milteipä Puikke- lissa on parempi”. Oli näet Juho juuri äskettäin tullut Konneveden kirkolta Buick-merkkisellä autolla (Hintikan sukukirja I, kuvateksti s. 75).

Kolarin sukuhaaraan kuuluvan Vesannon Ah- veniskylän Hännilän taloon (Aili ja Arvi Ja- lasaho) oli saatu puhelin. Se oli samassa lan- gassa parin muun kanssa. Kuhunkin taloon oli siten joko yksi, kaksi tai kolme soittoa. Oli kuuma heinäkuinen päivä. Hännilän väki oli heinäpellolla niin tarkkaan, että kotimieheksi oli jäänyt vain Alma-mummo. Puhelin pirisi kolmen talon puhelut. Jos lienee helteellä uk- koskuurokin ollut nousemassa ja se tirautellut vielä puhelimeen omat lisäyksensä. Alma ei ol- lut ennen koskenut puhelimeen, mutta kun pi- rinä ei loppunut niin viimein Alma nosti luurin kuin oli nähnyt muittenkin tekevän ja huusi to- pakasti ”Elekee tyhjee päryytee, ei tiällä oo kettää kotona”.

SUKUSEURAN JÄSENINFORMAATIO

Sukuseurassamme on vuonna 2020 noin 210 jäsentä. Seuran taloustilanne on vakaa ja kattaa suvun tiedottamisen kirjeitse, lehdillä ja internet-sivun kautta. Lisäksi on varauduttu sukulehtiin liittyvään e-kirjahankkeeseen sekä tarpeellisiin kokouskuluihin.

Sukuneuvoston päätöksen mukaisesti vuonna 2020 jäsenmaksuja ei ole peritty. Jos maksu on kuitenkin maksettu, hyödynnetään se vuoden 2021 maksuissa. Sukuseuran jäsenmaksu on vuoden 2018 sukkokokouksen päätöksellä 15 euroa / vuosi.

Uudet jäsenet

Onko mielessäsi Hintikka-Sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka olisivat kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta? Liittyminen voi tapahtua seuraavasti:

- Sukuseuralla on kaksi kirjaa Suur-Rautalammin Hintikat- I-kirja (v. 2002) (40 euroa kpl) ja Suur-Rautalammin Hintikat II kirja (v. 2010) 35 euroa kpl. Jos sukukirjan oston yhteydessä liittyy samalla sukuseuran jäseneksi, tulee ensimmäisen vuoden jäsenmaksu ilmaiseksi. Tämä on hyvä vinkki, kun suunnittelette vaikkapa merkkipäivä- tai muita lahjoja.
- Jäseneksi liittyminen voi tapahtua yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla nimen, osoitteen sekä sähköpostin

sukuseuran puheenjohtajalle Jukka Hintikalle tai muille sukuneuvoston jäsenille.

Osoitteenmuutokset

Muistattehan ilmoittaa sukuseuralle, jos osoitteenne muuttuu. Tiedotuksen nopeuttamiseksi myös sähköpostiosoitteiden toimitaminen olisi tärkeä toimenpide. Sukuseuralla ei ole taloudellisia mahdollisuuksia saada osoitepäivityksiä väestörekisteristä. Samoin on tärkeitä ilmoittaa sukuseuralle tieto sukuseuran jäsenten kuolemantapauksista. Jäsen-tietojen muutokset toimitetaan jäsenrekisteriä hoitavalle rahastonhoitajalle.

Lehtijuttuideoita?

Otamme mielellään vastaan tuleviin lehtiin Hintikoihin liittyvää materiaalia: juttuja, tarinoita, lehtileikkeitä, merkkipäivätietoja, muistokirjoituksia. Kuvia ja tarinoita suvun taloista, kaikkea joka on kiinnostavaa muillekin kuin sukuun kuuluville ja joka lähentää meitä Hintikoita toisiinsa. Myös sanoma -ja paikallislehdessä olleet Hintikka-aiheiset artikkelit ovat kiinnostavia.

Hintikka-Suku Ry

Pankkiyhteys Nordea Rautalampi FI 37 1080 3000 100359

Internet-sivu: hintikkasuku.com

SUKUNEUVOSTON JÄSENET JA RAHASTONHOITAJA VUOSINA 2018-2020

Puheenjohtaja:

Jukka Hintikka
Ritisenlahti 685
70870 Hiltulanlahti
050 561 4164
jukka.hintikka@fimnet.fi

Varapuheenjohtaja:

Anna-Maija Hintikka
Koskentie 15
79600 Joroinen
(017) 571 040
050 500 4708
anna-maija.hintikka@pp.inet.fi

Rahastonhoitaja:

Anne Virtanen
Muurjoentie 20
18100 Heinola
040 772 4900
anne.s.virtanen@live.com

Sihteeri:

Pirkko Kalliola
Harjukatu 4 A 30
40100 Jyväskylä
040 540 4889
pirkko.kalliola@gmail.com

Muut jäsenet:

Eino Hintikka
Ristikiventie 4 B 8, 40520 Jyväskylä
050 317 3706
eino.hintikka@elisanet.fi

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614, 44200 Suolahti
040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Pekka Hintikka
Hintikantie 234, 77700 Rautalampi
(017) 537 073
0400 860 341
pekka.hintikka@pp1.netsor.fi

Risto Hintikka
Rantakyläntie 87, 41325 Laukkavirta
0400 502 746
ristot.hintikka@gmail.com

Harri Pirkkalainen
Ratavartijankatu 4 C 70, 00520 Helsinki
050-5118122
harri.pirkkalainen@gmail.com

Tapio Mäkinen
Tyryntie 2 B 10, 37630 Valkeakoski
makinen.tapio@gmail.com

Sukuneuvosto

Joroisissa v. 2018

Syksyllä 2018 sukuneuvosto kokoontui Anna-Maija Hintikan luona Joroisissa. Kuvassa vasemmalta Harri, Eino, Tapio, Anna-Maija, Jaakko, Pirkko, Risto ja Jukka. Sukuneuvosto on kokoontunut myös Jyväskylässä Pirkon luona sekä v. 2020 pandemian aikana on pidetty etäkokouksia sähköisesti.

TILAA NYT: SUVUN VAAKUNALLA VARUSTETTU T-PAITA

Laadukasta puuvillaa
Saatavilla kahdessa eri värissä (valkoinen ja keskipunainen)
Koot S, M, XL ja XXL

Hinnat lähetyskuluineen: 1 kpl 17 € 2 kpl 30 € 3 kpl 40 € ja 4 kpl 50 €

Tilaukset: Tapio Mäkinen, email: makinen.tapio@gmail.com

Paitoja esittelevät: Roosa ja Leevi Hintikka

Sukukirjoja ja -viirejä voi tiedustella puheenjohtaja Jukka Hintikalta (jukka.hintikka@fimnet.fi)